

ней се обърди так глас:

– Кой е?

Царят се обърна нагоре си. Погляда дръвката на меча. За миг се разбра, че е тръгнал сам. Помисли да вдигне рога до устните си и да казва на комощ. После се усети, че въпросът за каден на български и не си можел да бъде от враг. Не остана да се вдига излиян шум.

– Свой човек... Християнин... – отвърна той.

На права гостана млад мъже. Светлината на месеца беше право в лицето му, по което се замръзнала голяма уплаха. Никого през живота си той не бе виждал подобен личен войвода.

– Българин ли си? – попита момчето с прескрит от болзни глас.

– Да. А ти? От къде си? Какво правиш тук? – попита царят и се приближи до него.

Момчето се преглуси, мина. Силно дигна очи към неизвестния, ама вече с доверие.

– Избягахме от гварага. Скрихме се тук в пещерата. От две дни вече си свършихме храната. Нека ни пука от глед. Който и да си, човеце Божий, дай ни храна днес!

– Каква е тази развадка? – попита царят и забави – за малко не се прижи. Ела с мене и ще ти се даде хранка.

Наведник той изтргна. Приема ли беше това? Може имаше в тази пещера? Може би засада? Грѣдик разумащо? Той реши че не се издава кой е.

– Тук е едно вежто тракийско село – каза момчето – а това е стар край на самодивите... Нико се скрихме в пещерата на изора. Седимме се, че никой няма да ни камери. Истинно ги е страх да идват насам... Поради самодивите.

Она шум прозвуча ясно в тихата нощ.

– Каква е това? – попита Асен.

Момчето силно лице към земята.